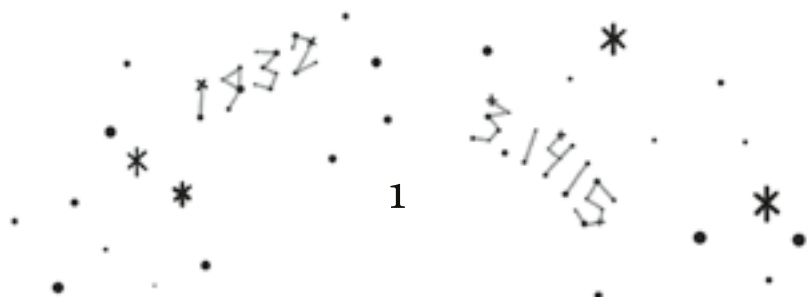

Jaco Jacobs

Over een zombiefilm
en gelukkige getallen

Vertaald door Tjalling Bos

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Over bijnamen, een bloedneus en de dood van een kip die Klarabel heet

Iedereen denkt dat ik Drikus een bloedneus heb geslagen om die kip, maar dat is niet waar. Klarabel was wel een van mijn beste leghorns, maar ik ga echt niet zomaar iemand slaan. Zelfs niet vanwege een kip die op de landbouwtentoonstelling in Bloemfontein de derde prijs heeft gewonnen.

Ik heet Martin Antonio Retief. Ik ben 13 jaar, 11 maanden en 12 dagen oud. Mijn moeder noemt me Martin, maar op school noemt iedereen me Kip. Ook mijn zus en oom Hendrik noemen me zo.

Mijn vader ging dood toen ik 11 jaar, 3 maanden en 6 dagen oud was. Hij was 43 jaar, 7 maanden en 2 dagen oud. Op de stoel naast hem in de auto lag een bevroren snoek, omdat mijn moeder hem had gevraagd om op de terugweg van zijn werk langs de supermarkt te gaan en vis mee te brengen voor het avondeten. Het bestelbusje dat hem geen voorrang gaf, had 30 nieuwe computers bij zich voor een school in

een arme buurt. Al die computers zijn bij de botsing vernietigd en het verkeer in de Nelson Mandelastraat stond meer dan een half uur vast. Dat weet ik omdat ik het in de krant heb gelezen. Maar ik weet niet of die arme kinderen ooit nieuwe computers hebben gekregen. Mijn vader is 6 dagen later begraven, op een dinsdag. Er waren 62 mensen op zijn begrafenis (als je de dominee en de mensen van de begrafenisonderneming niet meetelt).

Ik hou ervan om dingen te tellen. Maar eigenlijk had ik het over Drikus.

Dit is wat er vanochtend vóór school gebeurde: om 06:47 precies klop ik aan bij onze nieuwe burens. Hun hond komt blaffend aanrennen en springt tegen me op. Ik kijk hem vuil aan. Een jongen die ongeveer zo oud lijkt als ik doet de deur open. Ik kijk hem ook vuil aan.

‘Je hond heeft mijn kip doodgebeten,’ zeg ik.

Even kijkt de jongen verbaasd. Dan veranderen zijn ogen in achterdochtige spleetjes. Hij ziet eruit alsof hij slecht heeft geslapen. Hij heeft donkere kringen onder zijn ogen. Zijn bruine sproeten steken af tegen zijn bleke huid, en zijn hoofd is kaalgeschoren. Ik vraag me af of hij dat heeft gedaan om stoer te lijken.

Opeens tilt hij een videocamera op en richt hem op mijn gezicht.

‘Hoe weet je dat het mijn hond was?’ vraagt hij vanachter de camera. ‘Het kan elke andere hond geweest zijn.’ Hij klinkt als een nieuwslezer op tv.

‘Is dit jouw hond?’ vraag ik, en ik wijs naar de lichtbruine straathond aan mijn voeten.

Hij richt de camera omlaag. De hond grijnst breed naar de camera, alsof hij wil bewijzen dat hij onschuldig is. Dit zou misschien gewerkt hebben als er geen witte veren rond zijn bek zaten.

De buurjongen ziet de veren ook. Hij laat de camera zakken.

‘O, nee toch, Cheeta,’ zegt hij. ‘Wat heb je nou weer gedaan?’

De hond jankt zacht en gaat met zijn kop op zijn poten liggen.

‘Drikus, wie is daar?’ vraagt een stem uit het huis.

‘Die jongen van hiernaast,’ antwoordt hij over zijn schouder.

Er komt een vrouw tevoorschijn uit een kamer. ‘O, hallo,’ zegt ze.

Ik slik. ‘Eh... hallo.’

Ze is de mooiste vrouw die ik in mijn hele leven heb gezien, zelfs in films en tijdschriften. Ze heeft blonde haren tot op haar schouders, een kleine moedervlek op haar bovenlip en groene ogen die lijken op het water van de vijver achter ons huis als de zon erop schijnt.

‘Drikus, je mag niet te lang opblijven, hoor,’ zegt ze, en ze verdwijnt weer in het huis.

Ik blaas mijn adem uit. ‘Eh... is dat je zus?’ vraag ik.

Drikus schudt zijn hoofd. ‘Nee. Dat is Marinda.’ Hij legt niet uit wie Marinda is. ‘Nou ja. Sorry van die kip.’

‘Klarabel.’

‘Wat?’

‘Ze heette Klarabel. Ze is vorig jaar derde geworden op

de tentoonstelling in Bloemfontein, in de categorie leg-horns.'

'Oké, het spijt me van Klarabel. Ik weet niet hoe Cheeta is ontsnapt. Als je wilt, geeft mijn vader je geld voor een nieuwe kip.'

En toen heb ik hem geslagen?

Nee, mis. Ik word woedend, maar hij geeft me niet de kans om te zeggen wat hij en zijn vader met hun geld kunnen doen.

'Jij woont toch hiernaast, in dat huis met het rode dak?' vraagt hij en hij tilt zijn camera weer op. 'Je heet toch Retief?'

Ik knik.

Hij laat zijn camera zakken en kijkt me glimlachend aan. Het is geen gewone glimlach. Het is zo'n glimlach die iets anders betekent. Maar daar ben ik niet goed in. Ik begrijp nooit wat een glimlach betekent die iets anders betekent dan normaal.

'Ik weet wie je moeder is,' zegt hij.

Ik staar hem verbijsterd aan. 'Wat?'

'Wacht hier.' Snel verdwijnt hij in de gang. De hond en ik kijken elkaar aan. Misschien kan ik beter weggaan. Maar Drikus is bijna meteen weer terug. Hij steekt iets naar me uit. Het is een stuk papier dat uit een tijdschrift geknipt lijkt. Ik pak het aan en bekijk het. Het is uit een tijdschrift geknipt. Zo'n tijdschrift dat geld verdient aan roddels over soapsterren en Hollywood-acteurs. Bovenaan staat: *Hoe gaat het nu met de sterren van toen?* Bij het artikel is een kleine zwart-witfoto van mijn moeder afgedrukt.

‘Ze betalen je 500 rand als je kunt helpen om een van die in het niets verdwenen sterren op te sporen...’ zegt Drikus grinnikend.

En toen heb ik hem geslagen?

Goed geraten.